

متن کامل پیام «کمیته دانشجویان دانشگاه تهران» به دومین کنگره کنفدراسیون محصلین و دانشجویان ایرانی (لوزان)

به نقل از گزارش کنگره دوم کنفدراسیون در لوزان - سوئیس
۱۰ تا ۱۵ دی ۱۳۴۱ / ۳۱ دسامبر ۱۹۶۲ تا ۵ ژانویه ۱۹۶۳.

مربوط به پانویس شماره ۵ نوشته :

در نقد اظهارات خلاف واقع مهندس محمد توسلی
در باره سیاست و عملکرد کنفدراسیون جهانی محصلین و دانشجویان ایرانی (اتحادیه ملی)
- بخش اول
دکتر منصور بیات زاده

[www.ois-iran.com/2016/tir-1395/ois-iran-2035-
dr_mansur_bayatzadeh_dar_naghde_mohandes_mohammad_tawasoli.htm](http://www.ois-iran.com/2016/tir-1395/ois-iran-2035-dr_mansur_bayatzadeh_dar_naghde_mohandes_mohammad_tawasoli.htm)

پیام کمیته سازمان دانشجویان دانشگاههای ایران به دومین کنگره کشفدراسیون
محصلین و دانشجویان ایرانی (لوزان)

دانشگاههای ایران و سازمان گنهام و معصم نهفت دانشجویی در ایران
سرگزاری کنگره جهانی محصلین و دانشجویان ایرانی را یکی از درخشانترین و
پرشورترین پیروزیهای خویش میباشند و به خواجهان و برادران دلیر خویش که امروز
در اینجا گرد آمدهاند تا صفوف خویش را برای نبرد پر شکوهتری بسیج کنند درود
میرسانند.

این درود، درود همزمان و همگامان شماست که سالهایی است در ایران اسیر، پندای
خواستمانند تا از آزادی و شرف خویش دفاع کنند، تا دیوارهای بلندی را که ملت محروم
ما را در خویش میفشارد فرو ریزند، تا شب ظلمانی و وحشتناکی را که بر مین بیچار و
دریند ما سایه افکنده است بصبح کشانند.

این درود، درود مجاهدانی است که در تاریکی میجنگند، به همزمانی که در روشنائی
پیکار میکنند.

درود خواجهان و برادران شماست که از نازیانه دژعیم پلست و پهلوتی کیود دارند، شما
که بر سر عالم فریاد میزید و با کوششهای مقدسستان صدائی را که در اینجا جلادان و
غلامان در حلقوم ما میشکنند بگوش جهان فرور می خوانید.

هرگاه استعمار ما را بزند آنها و بیمارستانها میکشاند، هرگاه فرافان بسنگر خونین نهفت
ملت ایران، دانشگاه یورش میکشد، هرگاه سکوت و اختناق مورگباری که پس از یک
قتل هام بر ایران سایه میفکند و بار اندوه بر دلهای شیفته آزادی سنگینی میکند، پیامی که
از شما میرسد، فریادی که از حلقوم مردانه شما برکشیده میشود، خونی که از عشم بر
چهرهتان میدود، منتهای انقیامجوی شما که در برابر سفارتهای حکومت پلید و
دانشجوکش ایران بشد میشود ما را باز دوباره نیرو میبخشد، خون گرم حیات و امید در
رگهایمان میدواند و چینهای تصمیم را بر چهرههای کوفته و آزرده ما مینشاند، و همچون
سربازان خسته‌ای که نیروی نازمای بیاری‌اش بشتابد ما را برای هجوم نویسی بر پانگاه
پلید استعمار و خیانت آماده میسازد.

امروز در ایران نهفت دانشجویی ما از چهارچوب تنگ سندیگانی با فراتر گذاشته است
و در متن ملت در زنجیر ایران، همگام با همه طبقات و گروه‌های محروم و آزادی طلب
در جهاد مقدس نهفت ملی ایران فعالانه شرکت جسته است.

امروز دانشجو در ایران تنها یک روشفکر و تحصیلکرده نیست، تنها انقلاب نمیکند، تنها نظر میدهد و تنها به تبلیغات و انتشارات و تظاهرات تمیز داده، بلکه یک روز همچون سربازی مصمم با نیروی استعماری و خیانتگر میجنگد و روز دیگر قلم و کتاب را بر زمین میگذارد و همچون کارگری برای مردم محروم و ستمکش کشور خویش بکار بدنی میرود، یا او سخن میگوید، می‌نشیند، درد او را احساس میکند و بدین طریق در کنار ویرانه‌های جوادیه و خرابه‌های قزوین و ناکستان با مردمی که گناح‌های سبز و سفید بقیعت غزن و نار و آزادی آنان برای راهزنان گناح‌نشین برپا داشته شده است پیمان مینهد و سوگند یاد میکند که تا روز رهایی دست از جهاد برندارد.

امروز دانشگاه تهران تنها کارخانه دیلم‌سازی نیست، سنگری است که تاریخ ما و آینده ما و سرنوشت ملت ما چشم بدان دوخته است.

امروز دانشجو در ایران نجات مبین خویش را تضمین کرده است و اکنون در طول نه سال وحشت و غرن و شکنجه و پرورشهای فزاینده نشان داده است که بعزت خویش و سوگند خویش وقادار مانده است. استعمار و غلامانتر همه استعداد خود را بکار برده‌اند تا با زور و قتل دانشجو و تهدید و زندان و با با تلمیح و تیرنگ و اخلال یا ما را برانو درآورند یا صفوفهای ما را از هم بپراکنند و در سپاه رزمنده دانشگاه و صمیمی‌ترین و هوشیارترین صف نهضت ملی ایران شکاف ایجاد کنند ولی شانزده آذر، پذیرائی گرم و آشنی دانشگاه از متوجهر اقبال و انومیل شاه داده‌اش، قیام اول بهمن و سیج همه نیروهای نظامی برای اشغال دانشگاه، داستان کار دهنه‌جمعی در جوادیه، آمادگی پنج هزار دانشجو برای مبارزه با یسوادى و دامنان کمک بزرگ‌لرزه‌گان نشان داد که همه نقشه‌های عصب، نقش برآب شده است و امروز با کمال خرسندی میتوانیم در برابر کنگره بروشی ادعا کنیم که ما یک صف داریم، یک هدف داریم و حتی یک عنوان داریم. امروز ما که همین پیروزی و اتحاد را در چهره درخشان این کنگره میخوانیم و احساس میکنیم که دلها همه یک آهنگ میطبد و گامها بر یک راه میرود خود را در برابر تاریخ نهضت ملی ایران، در برابر چشمان منتظر و معصوم ملت استعمارزده و محروم ایران و در برابر روح بزرگ شریعتها و قندچها و بزرگ‌نیاها و کلهرها سرافراز مییابیم.

ما بخوشی واقفیم که کنگره امروز از چه حوادث و عطرائی گذشته است، بروشی میدانیم که آرزوی دشمن که ایجاد چندگانگی و اختلاف‌اندازی و سمپائی و تلسنت سازمانی بود امروز همه بر باد رفته است و مجاهدان صمیمی و نهضت ملی ایران اکنون

در یک صف در برابر بلندی و جهل و تاریکی و مجسمه‌های شناخته شده آن مردانه ایستادند.

دانشجویان دانشگاههای ایران پیروزی درخشان دومین کنگره جهانی محصلین و دانشجویان ایرانی را به نهضت مقدس دانشجویی و به همه مجاهدان راه آزادی و نجات ایران تبریک میگویند.

ما سخت بر خود میبایم که یاران فداکار و رزمنده ما گوشه‌های مقدس خود را در چهار دیواری تنگ منافع فردی و منقعی محبوس نساختند و دعوت نسلی که امروز در ایران تصمیم گرفته است برای همیشه سرزمین مقدس خود را از پل‌بدهای استعمار و غلامان و عواجگان پست آن پای سازد دلبرانه پاسخ گفته است و قطعنامه درخشان و پیامهای شورانگیزی که کنگره پاریس صادر کرد و نیز همگامی و همدردی همه خواهران و برادران ما در آمریکا و اروپا و دیگر نقاط در دفاع از خواهران و برادران اسیر خویش که امروز در زندانی بنام ایران گرفتار پست‌ترین غلامانند برویش اعلام کرد که راه خود را یافته است و هنگامیکه ملیونها انسان که با او هم‌درد و هم‌میهن و خونده، با فقر و ظلم و زور و جهل دست بگریانند همه نیروی خود را در خدمت نهضت مردم و برای نجات میهن اسیر خویش بسیج میکنند و از هیچ عاملی در اجرای این تصمیم بزرگ نمی‌هراسند.

ما بیکار دیگر مبارزات درخشان و جاوید شما درود میفرستیم و شما را گرچه بر روی سرزمین دیگر و در زیر آسمان دیگر که با سرزمین تباکود و آسمان دردهار میهن ما فاصله بسیار دارد گام بر میدارید در کنار خویش و در میان خویش میبایم. ما دانشجویان رنج‌دو بیباک ایران را در آمریکا، فرانسه، انگلیس، اتریش، سوئیس، ترکیه و دیگر نقاط که در همه نبردهای دانشجویی، در همه مبارزات، در همه شکست‌ها و پیروزیها که دانشگاه تهران و شهرستانها در طول نبرد خویش با هیأت حاکمه خائن ایران داشته‌اند سهم میدادیم ما شما را در شانزده آذر، واقعه انبال، اول بهمن، در میان خویش میدیدیم و همان عواطف و شور و دردی را که در این روزها در دل ما جوش میزند در قلب شما نیز میبایم.

مجاهدات شما در چند سال اخیر نیروبخش ماست و ما را که همواره در زیر سر نیزه‌ها بدانشگاه میرویم یک روز در کلاس و روز دیگر در سلولهای زندان و با نختخوابهای بیمارستانها میگذرانیم در زیر زور و بورش دشمن و توپ و تانک و سر نیزه‌های او،

مقاومت و مهاجرت میسازد و برای نیل به هدف مقدس خویش که نجات ایران و پاره کردن زنجیرهای کهنه استعمار است امیدوارتر میکند.

امروز با این پیام بدومین کنگره محصلین و دانشجویان ایرانی دانشجویان ایران میشوند با سرفرازی و شادی فراوان اعلام کنند که دیگر خلأ میان دانشجو و ملت از میان رفته است، فاصله میان دانشجویان ایرانی در ایران و دانشجویان ایرانی در خارج دیگر افسانه بر باد رفته پیش نیست. شکاف میان صفوف دانشجویان ایرانی در اروپا و آمریکا جز خرافه‌ای که دیگر از آن سخن نمیرود پیش نیست و هر دانشجوی ایرانی در هر کجا که هست از دانشگاه تهران و مشهد و تبریز و شیراز و اصفهان گرفته تا فرانسه و آلمان و انگلستان و آمریکا همه جا یک سازمان بزرگ، یک سبب بزرگ و یک هدف بزرگ دارد. ما همه یک درد داریم، یک هدف داریم و چه پیروزی بزرگی است که امروز میسیم پس از گذشت حوادث و پیشکار و صمیمیتها یک سازمان بزرگ و یگانه نیز داریم.

اما هنوز یک گام بزرگ مانده است و آن گام را هر چه دشوار است باید برداشت. تا چندی پیش دانشجویان الجزایر میکوشیدند تا با میراندن دول استعماری از وطن خود روزی را بدید آورند که دولت الجزایر مرکزش از تونس به خاک الجزایر انتقال یابد. ما نیز امروز باید بکوشیم تا فردائی که دیر نخواهد بود کنگره محصلین و دانشجویان ایرانی را در ایران آزاد که در سرزمین از بندرسته و زنجیر گسسته وطن خود برپا دارد مرکز رهبری را بجایگاه طبیعی آن که امروز بدست دزدحیما و حلقه بگوشان یگانه انصافه است انتقال دهیم.

نگاهی به آینده مهن خود و نگاهی بوظیفه دشواری که تاریخ بر دوش ما نهاده است راه ما را آشکار میسازد. در این لحظه باید پیمان بزرگی ببندیم، پیمانی که جز با مرگ از پناه نرود.

ما از شما همزمان و همگامان مبارز که در این سنگر بزرگ شرکت جسته‌اید، میخواهیم که با احترام این پیمان مقدس برپا خیزید تا ●●● که در این لحظه حساس تاریخ نهفت ما از طرف یاران اسپرمان در ایران بکنگره نوزاد فرستاده شده است اعطاء کنیم.

ما دانشجویان ایرانی بر اساس منشور مقدسی که روز شانزده آذر بدست سه تن از یاران شهیدمان با خون بر پیشانی تاریخ نگاشته شده است را ●●● پسری، دانش و آزادی، سوگند یاد میکنیم تا زنجیرها را نگسیم تا کوخ دهقان را آباد و کاخ ستم را ویران نسازیم از پای نشینیم.

سوگند یاد میکنیم که در طر بدو طر ملت اسیر خویش در جهاد مقدسی که برای رهائی
آغاز کرده است مصمم و بیباک شرکت جعوشیم.
ما در اینجا پیمان می بندیم و بخون شهیدان دانشگاه سوگند یاد میکنیم که سرود ناتمامی
را که در حلقوم شریعت رضوی، قندچی و بزرگ نیا با گلونه شکستند تمام کنیم و قاتلان
آدمخوار و مزدوران آنان را فردائی که آزادی بر وطن ما سایه افکنده است به * * *
مردمی که از اسارت رها شده اند بپاریم.
ما در اینجا سوگند یاد میکنیم که بملت خویش و بتاریخ خویش ثابت خواهیم کرد که در
جهاد مقدس وی پیش از آنکه دانشجو باشیم سربازانی صمیمی و مصمم هستیم.
ما در اینجا پیمان می بندیم و سوگند یاد میکنیم که دامنمان خویشی را که پرچمدار اسیر ما
دکتر محمد مصدق در سرزمین ما آغاز کرده است به پایان خواهیم رساند.
تهران دیماه ۱۳۴۱ - کمیته دانشجویان دانشگاه تهران

*****

لینک این نوشته در سایت سازمان سوسیالیست های ایران

www.ois-iran.com/2016/tir-1395/ois-iran-7425-payame-daneshjuyane-daneshgahe-tehran-be-CISNU.pdf

تاریخ انتشار در سایت سازمان سوسیالیستهای ایران روزسه شنبه ۱۵ تیر ۱۳۹۵ - ۵ ژوئیه ۲۰۱۶